

Sygn. akt II K 711/15

1 Ds. 852/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie II Wydział Karny w składzie:

**Przewodniczący:** SSR Marek Nowosiński

**Protokolant:** st.sekr.sądowy Iwona Barczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 18 lutego 2016 roku sprawy **J. R.** s. P. i M. z domu G., ur. (...) w W.;

**podejrzanego o to, że:**

w dniu 30 lipca 2015 roku na drodze wojewódzkiej nr (...) w miejscowości W., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując zespołem pojazdów w postaci ciągnika rolniczego marki U. (...) o numerach rejestracyjnych (...) z przyczepą typu SAM o numerach rejestracyjnych (...), nie zachował szczególnej ostrożności oraz będąc obowiązany nie sygnalizował zawczasu i wyraźnie zamiaru zmiany kierunku jazdy i skręcając w lewo w kierunku wjazdu do posesji nienależycie obserwując jezdnię we wstecznym lusterku pojazdu doprowadził do bocznego zderzenia z wyprzedzającym go samochodem osobowym marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...), kierowanym przez T. S., wskutek czego pojazd ten zjechał na pobocze, a następnie do przydrożnego rowu powodując u przewożonej pasażerki K. K. obrażenia ciała w postaci złamania kompresyjnego trzonu pierwszego kręgu lędźwiowego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni, określone w art.157 § 1 kk

**to jest o przestępstwo z art. 177 § 1 kk**

**na wniosek Prokuratury Rejonowej w Oleśnie w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania karnego.**

1. z mocy art. 66§1 i §2 kk oraz art. 67§1 kk postępowanie karne wobec **J. R.** co do czynu wyżej opisanego, a wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 kk warunkowo umarza tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat;
2. z mocy art. 67§3 kk orzeka od **J. R.** na rzecz pokrzywdzonej K. K. kwotę 1.000,00 (jeden tysiąc) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
3. z mocy art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 7 Ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku obciąża **J. R.** kosztami sądowymi w kwocie 980,00 zł (dziewięćset osiemdziesiąt) złotych oraz opłatą sądową w kwocie 80,00 (osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 711/15

## UZASADNIENIE

**Na podstawie całokształtu zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.**

W dniu 30 lipca 2015 roku w miejscowości W., na drodze wojewódzkiej nr (...), J. R. kierował zespołem pojazdów w postaci ciągnika rolniczego marki U. (...) o numerach rejestracyjnych (...) z przyczepą typu Sam o numerach rejestracyjnych (...).

Zamierzając wykonać manewr skrętu w lewo, w kierunku wjazdu na teren swojej posesji, J. R. nie zachował szczególnej ostrożności i nie zasygnalizował w odpowiednim momencie oraz w sposób wyraźny, zamiaru skrętu. Nadto, nienależycie obserwował jezdnię we wstecznym lusterku pojazdu, w związku z czym nie dostrzegł wyprzedzającego go samochodu osobowego marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...), którym kierował wówczas T. S. podróżujący wraz z K. K..

W wyniku powyższego doszło do bocznego zderzenia ciągnika rolniczego z wyprzedzającym go samochodem marki V. (...), na skutek którego samochód osobowy zjechał na pobocze, a następnie do przydrożnego rowu.

Po zderzeniu J. R. w dalszym ciągu kontynuował manewr skrętu w lewo, w kierunku swojej posesji, albowiem nie chciał pozostawiać ciągnika na środku jezdni i tym samym utrudniać ruchu na tym odcinku drogi. Po zaparkowaniu pojazdu na posesji, ww. udał się z powrotem na drogę, aby zorientować się co do skutków przedmiotowego zdarzenia.

Kierowcy obu pojazdów uczestniczących w zdarzeniu byli trzeźwi.

**Dowód:** - wyjaśnienia oskarżonego – k. 87 – 88, 114 – 115, 150

- zeznania świadka T. S. – k. 10 – 11 zbioru C
- zeznania świadka K. K. – k. 1 – 3 zbioru C
- zeznania świadka J. P. – k. 7 – 8 zbioru C
- protokoły badania stanu trzeźwości – k. 2-3
- protokół oględzin miejsca wypadku wraz ze szkicem sytuacyjnym – k. 4 – 6
- protokoły oględzin pojazdów uczestniczących w wypadku – k. 7 - 10
- dokumentacja fotograficzna miejsca wypadku drogowego – 20 - 24
- opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych – k. 97 - 107

Na skutek wypadku pasażerka samochodu V. (...) – K. K., doznała obrażeń ciała w postaci złamania kompresyjnego trzonu pierwszego kręgu lędźwiowego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni.

**Dowód:** - dokumentacja medyczna dot. pokrzywdzonej – k. 27 - 77

- opinia sądowno-lekarska –k. 80

Oskarżony J. R., urodzony w dniu (...), zamieszkuje w O.. Jest bezdzietnym kawalerem, utrzymującym się z renty w wysokości około 870,00 złotych netto miesięcznie. Nie był uprzednio karany, jak również nie leczył się psychiatrycznie ani neurologicznie.

**Dowód:** - wyjaśnienia oskarżonego – k. 87 – 88, 114 – 155, 150

- dane o karalności – k. 84
- dane osobopoznawcze – k. 112

- dane o stosunkach majątkowych dot. oskarżonego - k. 111

Na etapie postępowania przygotowawczego J. R. początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu występkę i szczegółowo opisał przebieg zdarzenia z dnia 30 lipca 2015 roku, jednakże przesłuchany ponownie, przyznał się do wszystkiego oraz uzupełnił swoje poprzednie wyjaśnienia wskazując, że wykonując manewr skrętu w lewo, nie dostrzegł wyprzedzającego go samochodu marki V. (...). Nadto, wskazał, iż po zderzeniu kontynuował jazdę, albowiem nie chciał pozostawiać ciągnika na środku jezdni, aby nie utrudniać ruchu pozostałym pojazdom. Niezwłocznie jednak po zaparkowaniu pojazdu, udał się na drogę, aby zorientować się co do skutków zaistniałego wypadku. Wyjaśnił, że poczuwa się do odpowiedzialności, a także żałuje, iż doszło w ogóle do tego zdarzenia, które to było wynikiem jego nieuwagi i braku należytej ostrożności.

Przed Sądem J. R. wyjaśnił, że żałuje tego co się stało, nigdy wcześniej nie miał żadnego wypadku, a po wypadku kontaktował się pokrzywdzoną.

**Dowód:** - wyjaśnienia oskarżonego - k. 87 – 88, 114 – 115, 150

### **Sąd zważył, co następuje.**

Faktyczny przebieg zdarzenia, okoliczności popełnienia czynu, a co za tym idzie winę i zasadność kwalifikacji prawnej w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu przestępstwa, Sąd ustalił w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, na który złożyły się wyjaśnienia samego oskarżonego, którym Sąd dał wiarę jedynie częściowo, zeznania T. S. - kierowcy samochodu marki V. (...), zeznania K. K. - pasażerki tego samochodu, a także zeznania J. P., który to był świadkiem tego zdarzenia, a także pozostałych dowodów znajdujących się w aktach sprawy, a ujawnionych na posiedzeniu, w tym zwłaszcza opinii sądowo-lekarskiej odnośnie obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzoną, opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, jak również pozostałych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Odnosząc się do waloru dowodowego wyjaśnień oskarżonego wskazać należy, iż Sąd dał im wiarę jedynie częściowo, a odmówił im wiarygodności w tej części, w której oskarżony wskazał, iż sygnalizował odpowiednio wcześniej zamiar skrętu w lewo. W tej bowiem części jego wyjaśnienia są rozbieżne z treścią opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji ruchu drogowego, albowiem biegły w opinii tej wskazał, iż w oparciu o zebrany materiał dowodowy brak jest możliwości jednoznacznego ustalenia, czy kierujący pojazdami uczestniczącymi w zdarzeniu, sygnalizowali swoje zamiary kierunkowskazami i czy wykonali to odpowiednio wcześniej. Dalej jednak wskazał, że w oparciu o ślady ujawnione na jezdni oraz sposób zderzenia się pojazdów, stwierdził, że kierujący samochodem marki V. (...) działał w taki sposób, jakby ewentualne sygnalizowanie przez oskarżonego kierunkowskazem skrętu w lewo było dla niego nieczytelne lub znacznie spóźnione. Również z treści zeznań T. S. – kierowcy samochodu marki V. (...), wynika, że nie widział on, aby w przyczepie ciągnika włączony był kierunkowskaz, co jest zbieżne z przywołaną powyżej opinią biegłego, a także jest zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, gdyż trudno jest, zdaniem Sądu, uznać, aby kierujący samochodem marki V. (...) rozpoczął wykonywanie manewru wyprzedzania widząc, iż poruszający się przed nim ciągnik sygnalizuje zamiar skrętu w lewo. Na brak włączonego kierunkowskazu w przyczepie ciągnika wskazuje także pasażerka Golfa – K. K.. Wobec powyższego, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie.

W pozostałej części, tj. co do tego, że oskarżony zamierzając skrócić w lewo, nie zauważył wyprzedzającego go samochodu, co doprowadziło do przedmiotowego zdarzenia, a także co do tego że po zdarzeniu zjechał on na teren swojej posesji, albowiem nie chciał pozostawiać pojazdu na środku drogi, Sąd nie znalazł podstaw do odmowy wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego. J. R. przyznał się bowiem do popełnienia zarzucanego mu występkę, wyjaśnił, że do wypadku doszło na skutek jego nieuwagi i braku należytej ostrożności, a także przedstawił przebieg zdarzenia co do zasady zbieżny z ustaleniami wynikającymi z pozostałych dowodów zgromadzonych w toku postępowania, zwłaszcza z zeznaniami świadka tego zdarzenia oraz kierowcy samochodu marki V. (...) - T. S. i pasażerki tego pojazdu - K. K.. Odnośnie tej części wyjaśnień, w której oskarżony twierdzi, że nie zamierzał uciekać z miejsca wypadku, a jego celem było jedynie usunięcie pojazdu z drogi wskazać należy, że wyjaśnienia te korespondują

z zeznaniami świadka zdarzenia J. P., który zeznał, że początkowo faktycznie myślał, iż oskarżony próbuje uciec, jednakże po tym jak udał się za nim na teren jego posesji, stwierdził, że J. R. uciekać nie próbował i stał przy wyłączonym ciągniku. W tym zatem zakresie wyjaśnienia oskarżonego jako logiczne, spójne i wiarygodne stanowić mogły podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również o zeznania kierowcy samochodu osobowego marki V. (...) uczestniczącego w wypadku - T. S. i pasażerki tego pojazdu - K. K.. Również w tym wypadku Sąd nie znalazł bowiem podstaw do odmowy wiarygodności zeznaniom tych świadków, albowiem są one konsekwentne, logiczne, spójne oraz zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a zwłaszcza z treścią wyjaśnień oskarżonego i opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Sąd nie znalazł także podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań J. P., który to nie był co prawda bezpośrednim świadkiem zderzenia pojazdów, jednak widział moment, w którym samochód marki V. (...) wpada na pobocze, a jego zeznania w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania.

Sąd w całości przychylił się również do opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, jako że była ona pełna, jasna, jak również nie zawierała w sobie sprzeczności. Biegły wskazał, że w oparciu o zebrany materiał dowodowy nie ma możliwości ustalenia, czy uczestnicy tego zdarzenia sygnalizowali swoje zamiary kierunkowskazami i czy sygnały te były dla nich wzajemnie czytelne. Z opinii wynika zaś, że kierujący samochodem marki V. (...) miał możliwość uniknięcia wypadku tylko pod warunkiem, że kierujący ciągnikiem rolniczym odpowiednio wcześniej zasygnalizował zamiar skrętu w lewo. Miałby on bowiem wówczas możliwość odpowiedniego zredukowania prędkości. Jeżeli jednak sygnalizowanie to było spóźnione, to możliwości takiej nie miał. Z kolei kierujący ciągnikiem rolniczym miał możliwość uniknięcia wypadku, gdyby bezpośrednio przed wykonaniem skrętu w lewo upewnił się, czy nie jest w tym momencie wyprzedzany.

W konsekwencji biegły uznał, że bezpośrednią przyczyną zdarzenia było wjechanie przez oskarżonego na tor ruchu samochodu marki V. (...), którego kierowca realizował już manewr wyprzedzania ciągnika.

Analogicznie odnieść należy się do opinii sądowno-lekarskiej, do której Sąd również w całości się przychylił.

Dowody materialne w postaci dokumentów również nie budziły zastrzeżeń Sądu pod względem ich autentyczności oraz zgodności z prawdą stwierdzonych w nich faktów. Watorów dowodowych wskazanych dokumentów nie podważała żadna ze stron, dlatego też jako w pełni wiarygodne i zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego dała Sądowi pełne podstawy do przyjęcia, że oskarżony J. R. w dniu 30 lipca 2015 roku na drodze wojewódzkiej nr (...) w miejscowości W., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując zespołem pojazdów w postaci ciągnika rolniczego marki U. (...) o numerach rejestracyjnych (...) z przyczepą typu Sam o numerach rejestracyjnych (...), nie zachował szczególnej ostrożności oraz będąc obowiązany, nie sygnalizował z awansu i wyraźnie zamiaru zmiany kierunku jazdy i skręcając w lewo w kierunku wjazdu do posesji nienależycie obserwując jezdnię we wstecznym lusterku pojazdu, doprowadził do bocznego zderzenia z wyprzedzającym go samochodem osobowym marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...), kierowanym przez T. S., wskutek czego pojazd ten zjechał na pobocze, a następnie do przydrożnego rowu powodując u przewożonej pasażerki K. K. obrażenia ciała w postaci złamania kompresyjnego trzonu pierwszego kręgu lędźwiowego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni, określone w art. 157 § 1 kk, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. popełnia bowiem ten, kto naruszając chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k. Sprawca tego występku w wyniku naruszenia zasad bezpieczeństwa doprowadza zatem do wypadku, w którym inna osoba odniosła konkretne obrażenia ciała. Wskazać w tym miejscu należy, że zasadami bezpieczeństwa w ruchu są reguły określające warunki bezpieczeństwa w ruchu. Są one zawarte nie tylko w przepisach określających porządek

poruszania się po drogach lub w innych miejscach i zachowania się w typowych sytuacjach lub wyrażone przez przyjęte oznakowanie, oświetlenie lub sygnalizację, lecz wyrażają się także poprzez reguły nieskodyfikowane w sposób szczególny, wynikające z tych przepisów oraz z istoty bezpieczeństwa w ruchu, które muszą znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu.

W rozpatrywanej sprawie naruszenie przez oskarżonego reguł bezpieczeństwa w ruchu lądowym miało miejsce przy wykonywaniu przez niego manewru skrętu w lewo, a zatem J. R., w myśl obowiązujących reguł bezpieczeństwa, winien był przede wszystkim zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar skrętu w lewo, co wynika z przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, a nadto zachować szczególną ostrożność i upewnić się, przed wykonaniem tego manewru, czy nie jest wyprzedzany przez inny pojazd. Oskarżony niewątpliwie ostrożności takiej nie zachował, albowiem jak ustalono w toku przeprowadzonego postępowania, J. R. nie zasygnalizował wyraźnie i odpowiednio wcześniej, że manewr taki zamierza wykonać - kwestia ta została podkreślona zwłaszcza przez kierującemu samochodem marki V. (...), jak również wynika z opinii biegłego, a także nie upewnił się dostatecznie, przed rozpoczęciem swojego manewru, że nie jest wyprzedzany przez inny pojazd.

W wyniku zderzenia wskazanych powyżej pojazdów obrażeń ciała w postaci złamania kompresyjnego trzonu pierwszego kręgu lędźwiowego doznała pasażerka samochodu V. (...) - K. K., a które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni.

Przestępstwo określone w art. 177 § 1 k.k. może zostać popełnione wyłącznie nieumyślnie, jednakże zasady bezpieczeństwa w ruchu mogą zostać naruszone przez sprawcę tego występkę zarówno nieumyślnie, jak i umyślnie. Umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa zachodzi wtedy, gdy sprawca świadomie postępuje wbrew zakazom lub nakazom, nieumyślne zaś – gdy wykonanie określonego manewru jest wynikiem błędnej oceny sytuacji istniejącej w ruchu (wyrok SN z 19 października 1976 r.). Oceniając zatem zachowanie J. R. stwierdzić należało, że oskarżony nie upewniając się w sposób dostateczny, przed wykonaniem manewru skrętu w lewo, czy nie jest w tym momencie wyprzedzany przez inny pojazd, nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. W realiach rozpatrywanej sprawy nie sposób było bowiem uznać, iż oskarżony świadomie postąpił wbrew regułom i rozpoczął wykonywanie skrętu w lewo, pomimo tego, iż był w tym momencie wyprzedzany przez inny pojazd.

W świetle powyższego, brak jest zatem wątpliwości, iż oskarżony J. R. swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. Nadto, wskazać należy, że oskarżony jest osobą pełnoletnią, zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, jak również nie zachodzą po jego stronie żadne okoliczności wyłączające winę.

Stosując wobec oskarżonego J. R. instytucję warunkowego umorzenia postępowania karnego Sąd miał na uwadze przede wszystkim fakt, iż na gruncie niniejszej sprawy zostały spełnione wszystkie przesłanki o charakterze formalnym umożliwiające zastosowanie tej instytucji, a mianowicie: wina i stopień społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne; okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości; sprawca nie był karany za przestępstwo umyślne; zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna w stosunku do sprawcy; przestępstwo zagrożone jest karą do 3 lat pozbawienia wolności. W szczególności, na uwadze Sądu pozostawał fakt, iż zarówno stopień winy jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu nie jest znaczny. Zasygnalizować należy, iż o stopniu społecznej szkodliwości czynu decydują okoliczności określone w art. 115 § 2 k.k. Są to okoliczności zarówno o charakterze przedmiotowym (rodzaj wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowym (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego, motywacja sprawcy). Zgodnie z poczynionymi w toku postępowania ustaleniami, Sąd stanął na stanowisku, iż za przyjęciem, iż stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego przestępstwa nie jest znaczny, przemawia przede wszystkim fakt, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia nie doszło do wyrządzenia wielkiej szkody - skutki wypadku nie były poważne, a obrażenia doznane przez pokrzywdzoną nie były ciężkie. Oskarżony naruszył co prawda reguły bezpieczeństwa obowiązujące w ruchu lądowym, jednakże stopień ich naruszenia nie był wysoki, J. R. poruszał się z niewielką prędkością (wynika to zarówno z wyjaśnień oskarżonego, jak i opinii biegłego, który wskazał, że prędkość ciągnika nie była duża, albowiem w wyniku zderzenia z Golfem nie doszło

do głębokich deformacji na prawym boku tego samochodu), jak również, co istotne, zaraz po zderzeniu z samochodem marki V. (...) zatrzymaniu swojego pojazdu na terenie własnej posesji, wrócił na drogę chcąc zorientować się, co do skutków tego wypadku. Nadto, po zdarzeniu J. R. kontaktował się z pokrzywdzoną K. K., co do kwestii uzyskania przez nią odszkodowania z tytułu tego wypadku.

W odniesieniu do winy oskarżonego J. R. wskazać należy, iż niewątpliwie oskarżony swoim zachowaniem naruszył przepisy obowiązującej ustawy karnej. Nie zachodziły nadto, na gruncie niniejszej sprawy, okoliczności o podłożu chorobowym lub organicznym, które wyłączałyby lub ograniczyłyby poczytalność J. R.. Z uwagi jednak na wiek oskarżonego, niewielki stopień naruszenia reguł bezpieczeństwa, a także fakt, że J. R. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu występku, a po zdarzeniu kontaktował się z pokrzywdzoną, stopień jego winy nie jest znaczny.

Ponadto, w niniejszej sprawie, okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznych ustaleń, iż zachowanie oskarżonego J. R. wyczerpuje znamiona zarzucanego mu przestępstwa, brak również wątpliwości, co do okoliczności przedmiotowego zdarzenia. W ocenie Sądu wątpliwości nie budzi zarówno sam fakt, iż doszło do popełnienia przestępstwa, jak również fakt, iż przestępstwa tego dopuścił się oskarżony J. R.. W toku postępowania zgromadzono, bowiem szereg wiarygodnych dowodów pozwalających na ustalenie faktycznego przebiegu zdarzenia mającego miejsce w dniu 30 lipca 2015 roku.

J. R. nie był uprzednio karany, a nadto, w ocenie Sądu, zachodzi w stosunku do niego pozytywna prognoza kryminologiczna. Sąd stanął na stanowisku, iż warunkowe umorzenie postępowania karnego będzie wystarczające dla zapobieżenia ponownemu popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego. Stosując instytucję warunkowego umorzenia postępowania karnego Sąd miał na uwadze postawę sprawcy (J. R. żałuje popełnionego czynu, kontaktował się z pokrzywdzoną), jego właściwości i warunki osobiste, jak również dotychczasowy sposób życia, które, w ocenie Sądu, uzasadniają przypuszczenie, że oskarżony J. R., pomimo umorzenia postępowania karnego nie popełni ponownie przestępstwa. Oskarżony jest, bowiem osoba nie wchodząca do tej pory w konflikty z prawem, prowadzącą ustabilizowany tryb życia, w związku z czym Sąd doszedł do przekonania, iż warunkowe umorzenie postępowania karnego będzie wystarczającą reakcją na popełnione przez niego przestępstwo. W ocenie Sądu nie uszło również, iż skutkiem popełnionego przez oskarżonego czynu, nie były poważne obrażenia ciała doznane przez pokrzywdzoną, a zatem w oparciu o całokształt okoliczności niniejszej sprawy należało stwierdzić, że wobec oskarżonego zachodzi przewaga okoliczności wpływających łagodząco na ocenę jego zachowania, co przemawia zdaniem Sądu za zastosowaniem instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zasygnalizować również należy, iż zarzucane oskarżonemu przestępstwo zagrożone jest karą do 3 lat pozbawienia wolności, a więc zgodnie z dyspozycją art. 66 § 2 k.k. warunkowe umorzenie postępowania jest tutaj dopuszczalne.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego J. R. do częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. K., kwoty 1000 złotych. Obowiązek ten stanowić będzie dla oskarżonego odczuwalna dolegliwość związana z popełnionym przestępstwem. Ustalając wysokość świadczenia pieniężnego Sąd miał na uwadze sytuację majątkową J. R., który jest bezdzietnym kawalerem, nie posiadającym nikogo na swoim utrzymaniu i uzyskującego stały dochód w postaci comiesięcznej renty. W związku z powyższym, kwota 1000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną K. K. jest zasadna z uwagi na możliwości oskarżonego, a także nie będzie stanowiła dla niego nadmiernego obciążenia, zaś dla pokrzywdzonej stanowić będzie rekompensatę za doznaną przez nią w wyniku tego wypadku krzywdę. Zasygnalizować również należy, że pokrzywdzona ma nadto możliwość dochodzenia zadośćuczynienia za wyrządzoną jej krzywdę, w pozostałej części, przed sądem cywilnym.

Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 629 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego J. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe oraz obciążył go całością wydatków poniesionych w toku postępowania przez Skarb Państwa. Mając na uwadze możliwość płatnicze oskarżonego w ocenie Sądu obciążenie J. R. obowiązkiem uiszczenia kosztów sądowych jest w pełni zasadne.

## ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie;
2. doręczyć zgodnie z wnioskiem;
3. kalendarz 14 dni.